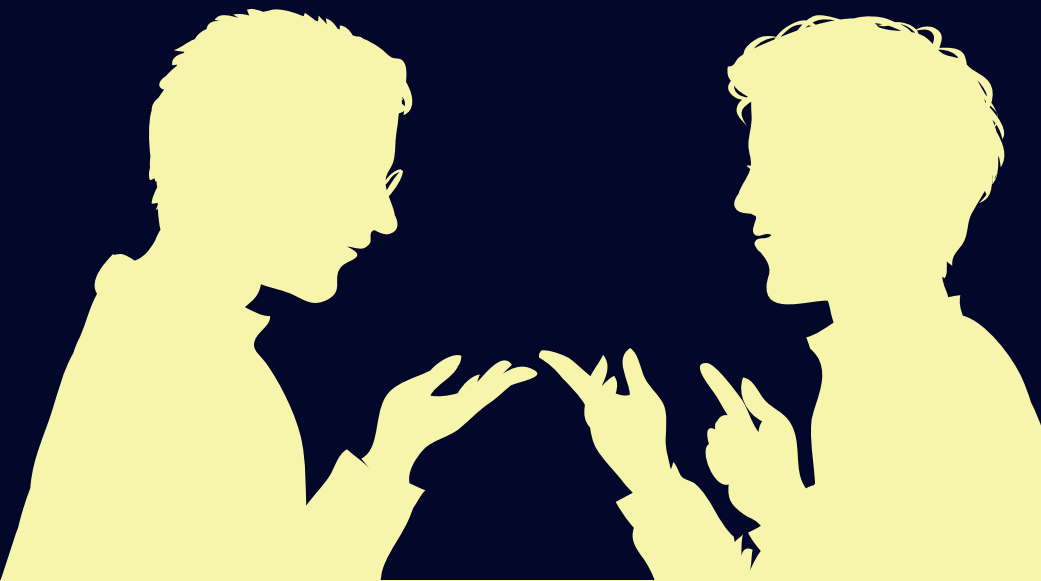

BARE SIG NEJ!

ET PERSONLIGT OPGØR
MED LETKØBTE SVAR
OM KØN OG SEKSUALITET

ED SHAW

ED SHAW

BARE SIG NEJ!

ET PERSONLIGT OPGØR
MED LETKØBTE SVAR
OM KØN OG SEKSUALITET

 CREDO
KFS'
FØRLAG
DEL MENING

*Til mor & far
Tak fordi I viste mig,
at det giver mening at følge Jesus.*

INDHOLD

1 Giver det mening?	9
2 Giver det mening for mig?	20
Misforståelse nr. 1:	
“Din identitet er din seksualitet”	29
Misforståelse nr. 2:	
“En familie er far, mor og 2,4 børn”	39
Misforståelse nr. 3:	
“Hvis du er født som homoseksuel, kan det ikke være forkert”	49
Misforståelse nr. 4:	
“Hvis det gør dig lykkelig, må det være rigtigt”	60
Misforståelse nr. 5:	
“Sand intimitet finder man kun i sex”	71
Misforståelse nr. 6:	
“Mænd og kvinder er lige og fuldstændig ens”	81
Misforståelse nr. 7:	
“Et sandt kristenliv er lig med at være heteroseksuel”	97
Misforståelse nr. 8:	
“Cølibat er ikke godt for dig”	109
Misforståelse nr. 9:	
“Lidelse er noget, man skal undgå”	119
Konklusion	134

Appendiks 1.

Giver den traditionelle
fortolkning af skriften mening? 140

Appendiks 2.

Derfor giver de nye
fortolkninger af skriften ikke mening 160

Tak 171

Noter 174

1 GIVER DET MENING?

PETER

Nu skal du møde Peter. Han er 17 år og en ivrig kristen, der er dybt engageret i en ungdomsgruppe ved en anglikansk kirke. Han er den ældste søn af en af menighedens diakoner, han er koordinator i børnekirken, spiller elbas i lovsangsbandet, er leder af den kristne gruppe på sin skole, klarer sig godt rent fagligt, og i lokalsamfundet er han kendt som en virkelig lovende konkurrencesvømmer. Han er en af de dygtige, velfungerende unge, der giver folk en tro på, at kirken måske alligevel har en fremtid.

Men siden begyndelsen af puberteten har Peter hele tiden følt sig tiltrukket af andre drenge. Han har håbet, at det bare var en overgangsfase, men det er ikke holdt op – til trods for hans bønner og hans anstrengelser for at synes om piger. Han er blevet ekspert i at lade, som om han er heteroseksuel, men i ungdomsgruppen kæmper han for at holde nogle af pigerne og deres opmærksomhed på afstand, mens han selv prøver ikke at være for opmærksom på en af de andre drenge.

Ungdomsgruppen i kirken er stolt af sin solide bibelundervisning. Lederne af gruppen tager deres ansvar alvorligt, især når det handler om at forklare kirkens traditionelle syn på sex og kærlighed. Gang på gang har Peter fået at vide, at sex hører til i ægteskabet mellem en mand og en kvinde. Og så længe han ikke er gift, skal han modstå fristelsen til at være seksuelt aktiv både i tanker og gerning.

Han har for eksempel fået at vide, hvad han skal gøre, når han føler sig seksuelt tiltrukket af en kvinde: At der ikke er noget galt i at lægge mærke til, at en pige er smuk, men at det andet blik kan være farligt, hvis man begynder at klæde pigen af i tankerne. Men problemet er, at han føler sig tiltrukket af mænd, så selv det første blik, den første tiltrækning føles forkert; han har været lammet af skyld over de følelser, der dukkede op, da han så den fyr, som han godt kan lide, tage tøjet af på sovesalen på en menighedsweekend. Det eneste, han har hørt om homoseksualitet, er jo, at det bare er forkert. For en afgjort kristen som ham er der adgang forbudt.

Men hold op, hvor vil Peter gerne have sex! Han vokser op i en af de mest seksualiserede kulturer siden tiden før kristendommen. Ifølge de blade, han læser, de tv-serier, han følger, og de samtaler, der bliver ført i omklædningsrummet, handler hele livet som teenager ikke om andet. Det er det, der viser, at du er voksen. Det er det, der gør dig til en rigtig mand. Selv i hans kristne ungdomsgruppe bliver det talt op til at være den mest fantastiske, livsforvandlerende oplevelse. Et ungt par fra ledergruppen blev for nylig interviewet til et af møderne og fortalte, hvor taknemlige de var over, at de havde ventet med sex, indtil de blev gift. Bagefter havde den unge ægtemand haft en snak med drengene i ungdomsgruppen og fortalt, at sex var den bedste oplevelse, han nogensinde havde haft. Det var virkelig et udtryk for Guds godhed, at han havde skabt noget så dejligt. Det ville også blive godt for dem – hvis de ventede, til de blev gift.

Men det kommer Peter ikke til at opleve, hvis han holder sig til det, han har fået at vide, og hvis han holder sig til det, som Bibelen siger. Og det virker (mildt sagt) uretfærdigt for

den 17-årige Peter. Der er sex overalt. Og han vil forfærdelig gerne. Men hans kirke siger nej – for altid.

Samtidig får han at vide i bladene og tv-serierne, men måske ikke i snakken i omklædningsrummet, at han bare skal leve sine følelser ud. I hans yndlingssæbeopera er der en person, der er bøsse, og som han godt kan lide og ser op til – en, der overhovedet ikke skammer sig over sin seksualitet og får masser af sex. Et par gange har han i al hemmelighed søgt på Google og fundet ud af, at der er kristne, der mener, at et stabilt og trofast homoseksuelt forhold er rigtigt i Guds øjne. Måske kan han alligevel få sex, sådan som han trods alt ønsker. Og blive ved med at være kristen. Han vil så gerne begge dele.

JANE

Og nu skal du så møde Jane. Hun er sidst i 30'erne. Hun har haft indtil flere katastrofale forhold til mænd, inklusive et kort ægteskab, der sluttede brat, da han var utro. Kort efter kom hun til tro og kastede sig ud i livet som kristen. Hun er med på kaffelisten, er med i velkomsteamet og koordinerer kirkens suppekøkken for hjemløse. Sidste år til en Christmas carol-gudstjeneste rejste hun sig og fortalte om, hvordan Jesus havde forvandlet hendes liv. Hun er en af kirkens få solstrålehistorier i nyere tid.

Ud over det kirkelige netværk har Jane de seneste år fået stor støtte fra en ikke-kristen kvindelig kollega, og til sin egen store forbavselse har deres nære relation på det seneste udviklet sig til at være seksuelt. Alle har lagt mærke til, hvor meget mere glad hun er, og hendes cellegruppe takker Gud for, at han har svaret på deres bønner for hende (for de kender ikke grunden).

Janes menighed har taget en konsekvent holdning i debatten om homoseksuelle “ægteskaber” og er på nejsi-

den. Jane har aldrig før tænkt på, at der var noget galt i et forhold mellem to mennesker af samme køn. Så det varer ikke længe, før hun tager hen til præsten for at spørge om et godt råd på vegne af "en af sine kristne bekendte", der for nylig har indledt et seksuelt forhold til en kollega af samme køn. Præsten taler utvetydigt om, at det er nødvendigt at få den pågældende til at angre, og han siger, at hun bør bryde forbindelsen til sin kristne bekendte, hvis den pågældende ikke snart ændrer adfærd.

Jane er knust. Der er ikke noget, hun heller vil her i livet end leve i et fast forhold med en, som hun elsker, og som også elsker hende. Da hun gik ud fra præstens kontor, så hun hans kone og deres små børn, der var i gang med at bage i køkkenet, og længslen efter et roligt familieliv blussede op. Hun har altid ønsket at få børn, og hun har været så glad for at være en del af livet for de børn, som hendes veninde har fra et tidligere forhold. Det, som hun så ofte havde drømt om, var nu blevet en virkelighed.

Men hvis hun gør, som hun får besked på, skal hun slå op med veninden i morgen. Afslutte den mest positive menneskelige relation, hun nogensinde har haft. Og det virker så uretfærdigt. Det er uretfærdigt af præsten at nægte hende det, som han selv har. Og at sige, at det, der føles så rigtigt, er forkert.

Hun ved, hvad hendes veninde vil sige. Hun har i høj grad respekteret Janes "religiøse side", men nu vil hun sige, at hun skal blæse på, hvad præsten siger. Og hendes ord får yderligere vægt af alt det, hun tilbyder: et fælles hjem, et familieliv, tosomhed i stedet for ensomhed, og den fysiske nærhed, som Jane trænger sådan til. Hvis veninden forsvinder ud af hendes liv, er Jane tilbage i sin etværelses lejlighed og en gang imellem en akavet søndagsfrokost

hos en af familierne i menigheden. Hele det gamle liv som single, hvor hun ser frem til fredshilsenen undervejs i gudstjenesten, for det er den eneste fysiske berøring, hun nogensinde får der.

HVORDAN REAGERER VI?

Det er de mange som Peter og Jane i vores menigheder, der får mange evangelikale kristne til at se stort på, hvad Bibelen siger om sex og ægteskab. Det er mennesker af kød og blod som dem, der frister flere og flere til at blive "liberale" i spørgsmålet om homoseksualitet. Måske har du det selv sådan. Hvordan kan du se Peter i øjnene og sige, at han aldrig må have sex? Hvordan kan du bede Jane om at vende ryggen til den eneste menneskelige relation, der har givet hende glæde? For dem giver det ingen mening. Det giver heller ikke ret meget mening for os andre.

Og det svar, som konservative kristne har på deres situation, er ikke til ret meget hjælp, hverken for dem eller os. Vi har i det store og hele overtaget sloganet fra en amerikansk anti-narkotika-kampagne fra 1980'erne: "Bare sig nej!" Ofte er det det eneste, vi har at sige – og det bliver kun værre af den liste over bibelsteder, der bliver hevet frem, hvis nogen kommer med indvendinger:

Du må ikke have samleje med en mand, som man har samleje med en kvinde. Det er en vederstyggelighed.

(3 Mos 18,22)

Hvis en mand har samleje med en mand, som man har samleje med en kvinde, har de begge to begået en vederstyggelighed. De skal lide døden. De har selv skylden for deres død.

(3 Mos 20,13)

Derfor prisgav Gud dem til vanærende lidenskaber: Deres kvinder udskiftede den naturlige omgang med den naturstridige, og ligeså opgav mændene den naturlige omgang med kvinden og optændtes af deres begær efter hinanden; mænd levede skamløst med mænd og pådrog sig derved den straf for deres vildfarelse, som de fortjente.

(Rom 1,26-27)

Ved I ikke, at uretfærdige ikke skal arve Guds rige? Far ikke vild! Hverken utugtige eller afgudsdykere eller ægteskabsbrydere eller mænd, der ligger i med mænd, eller tyve eller griske mennesker, ingen drukkenbolte, ingen spottere, ingen røvere skal arve Guds rige.

(1 Kor 6,9-10)

... og når man ved, at en lov ikke er bestemt for retskafne, men for lovbyggere og genstridige, for gudløse og syndige, for spottere og ugudelige, for dem, der slår deres far eller mor ihjel, for drabsmænd, utugtige, mænd der ligger i med mænd, bortførere, løgnere, menedere, og hvad der ellers strider mod den sunde lære efter det evangelium om herligheden hos den salige Gud, som jeg har fået betroet.

(1 Tim 1,9-11)

Så var folk som regel overbevist. Det plejede at være argumenter, der gav mening for de fleste. Hvis man var evangelikal, så holdt man sig til den sandhed, som man fandt i "Den guddommeligt inspirerede Hellige Skrift, sådan som den oprindelig er givet os, og som er øverste myndighed i alle spørgsmål vedrørende tro og liv." ¹ Og når

det drejer sig om homoseksuel praksis, er Skriften temmelig utvetydig. Konservative kristne kan godt lide klare linjer, og disse vers gav i mange år tydelige og klare linjer. Vi vidste alle, hvor vi stod.

Men sådan er det ikke længere. Det er meget, der er forandret. Selv om de ældre generationer af evangelikale kristne måske nok holder fast i kirkens traditionelle lære, så dropper de yngre generationer den i hobetal. Jeg har talt med utallige præster, der selv er i 40'erne eller 50'erne og stadig holder fast i det, som altid har været kirkens lære; men de siger stort set alle, at deres børn ikke engang forstår, hvad de mener på det punkt. Måske hører du selv til den yngre generation. En generation, der i dag har ændret holdning i spørgsmålet om homoseksualitet, ikke fordi de pludselig har fået en anden opfattelse af den kulturelle kontekst, som Tredje Mosebog skal læses ind i, betydningen af "naturstridig" i Rom 1, hvilken form for homoseksuel praksis der var tale om i Korinth, eller oversættelsen af det græske ord i Første Timotheusbrev. Men udelukkende fordi det, der bliver krævet, tilsyneladende ikke længere giver mening. Det er menneskeskæbner, ikke teologi, der får folk til at forkaste den traditionelle kristne etik. Det er Peter og Jane og andre som dem. Det er hverken hebraisk eller græsk.

Der er sikkert mange af os, der ikke bryder os om, at virkeligheden på den måde forandrer sig. Men det er altså den virkelighed, vi står over for. Prøv bare at spørge mennesker omkring dig, så møder du det igen og igen. Jeg hører hele tiden om kristne, der er seksuelt orienteret mod deres eget køn og mener, at det, som Bibelen siger, simpelt hen er uladsiggørligt i dag. Og når de først er kommet til den overbevisning, finder de derefter de bøger, prædikener og teologer, der giver dem lov til at afvise det, som Bibelen

siger. Ofte følger deres venner, deres familie og deres menigheder hurtigt i deres fodspor, simpelt hen fordi de elsker dem og har omsorg for dem. Det er ikke inden for den bibelske eksegese, at holdningerne virkelig har rykket sig i de seneste år. Det er tværtimod der, hvor det handler om, hvad der i praksis virker meningsfyldt og rimeligt. Det er derfor, at landskabet ændrer sig så hurtigt, uanset om vi kan lide det eller ej.

HVORDAN REAGERER PETER OG JANE?

Her kommer mit bedste gæt på, hvad der kommer til at ske med Peter og Jane (medmindre vi prøver at blive bedre til at hjælpe dem). Peter tager på universitetet og træder ind i en verden, hvor det er meget nemt at give efter for hans orientering mod hans eget køn. Et venskab med en anden fyr vokser og bliver til noget mere, og hans kristne venner ved ikke, hvad de skal sige. Lederen i studentgruppen i den "sunde" menighed, som lederne i hans egen menighed derhjemme anbefalede ham, siger måske noget til ham, men det er let for Peter at skifte kirke og finde en anden evangelikal menighed, der sætter kikkerten for det blinde øje, eller ligefrem accepterer hans nye livsstil. Og hans jævnaldrende fra ungdomsgruppen har svært ved at se, hvad problemet egentlig er; de møder hans mandlige kæreste og ser, hvor lykkelig Peter er, og så skifter de også holdning. En reaktion, der hurtigt vil brede sig som ringe i vandet i hans menighed derhjemme.

Jane holder hurtigt op med at komme i sin menighed. Hun er blevet bedt om at give afkald på for meget. Hun flytter ind hos sin veninde, og hendes navn bliver hurtigt slettet fra diverse lister i menigheden. Hvis nogen taler om hende i cellegruppen, opstår der en pinlig tavshed, men uden for de officielle møder er der mange, der mener, at

det er dejligt, at hun nu er så glad, og de er forbløffede over, at kirken har behandlet hende så dårligt.

Hvis de løber ind i hende sammen med veninden og børnene i den lokale park, er der mange, der bliver overbevist om, at det, som de to nu har sammen, er noget, som kirken ikke burde fordømme, men støtte, ja, ligefrem velsigne. Se bare, hvor højt de elsker hinanden!

Det er den mest plausible udgang, ikke? Det er det, der sandsynligvis sker med dem. Og vi har svært ved at fordømme det. I dag lyder det fuldstændig meningsløst at bede dem om at vende sig bort fra det forhold, de har til en person af samme køn, og i stedet gå ind til en livslang tilværelse som single. Det budskab, som de møder i konservative kristne kredse – “Bare sig nej!” – virker simpelt hen ikke troværdigt længere. Mange af os vil have utrolig svært ved at bede dem om det. Det lyder nærmest usundt. Det hænger bare ikke sammen med verden af i dag, hvor de fleste mennesker vil ryste uforstående på hovedet af det. Melinda Selmy (der er katolik og er seksuelt orienteret mod sit eget køn) skriver:

Negativ kyskhed, det vil sige den kyskhed, der kun handler om “Du må ikke”, har simpelt hen ikke været i stand til at overbevise den postmoderne verden, fordi det er det rene *vanvid*. Hvis de sulter, vil langt de fleste mennesker spise ting, der er stemplet som “urene” af deres religion eller “usunde” af deres læge. I de fleste tilfælde er det ikke engang noget, de selv vælger. Medmindre man har trænet sin viljestyrke til det overmenneskelige, er det ikke muligt at sulte sig selv ihjel. På samme måde er der heller ikke nogen, der er i stand til at holde stand mod den form for social sult, som den negative kyskhed kræver i dag, medmindre

man har brugt uanede mængder af karakterstyrke til at påtage sig stoiske superkræfter.²

Vi er nødt til finde en anden måde at reagere på end det enkle svar: "Bare sig nej!" Det har ikke nok gennemslagskraft i det samfund, vi lever i i dag. Det liv som single, som vi beder Peter og Jane leve i dag, gav god nok mening før i tiden – men i dag virker det helt urimeligt. Det er ganske enkelt ikke nok til at overtale Peter og Jane og dem, der med rette har omsorg for dem. Medmindre vi løser det, problem, der handler om ...

MENING

Det handler om mening: Det, som Bibelen tydeligt siger, lyder i dag helt urimeligt. Og derfor bliver det (rimeligt nok) afvist overalt. Der er allerede flere højtplacerede profiler i vores kirker, der har skiftet standpunkt. En bekymrende tavshed fra en række andre centrale ledere og menigheder antyder, at vi kommer til at opleve flere evangelikale kristne, der pludselig tager afstand fra den bibelske lære om, at sex hører hjemme i ægteskabet, og at ægteskabet er et livslangt fællesskab mellem en mand og en kvinde. Måske er du selv tæt på at skifte holdning.

Hvad kan vi gøre ved det? Med bogen her vil jeg gerne give mit bidrag. Mit anliggende er egentlig ganske enkelt: Vi skal bare sørge for, at det, som Bibelen tydeligt siger, giver mening igen. Vi skal minde såvel os selv som Peter og Jane om, hvad Jesus siger til os alle:

Jeg er kommet, for at de skal have liv og have i overflod.

(Joh 10,10)

For Jesus taler altid sandt. Hvis det ikke lyder muligt og ikke giver mening for mennesker som Peter og Jane i dag, så er det ikke, fordi Jesus har fået noget galt i halsen, men fordi vi har.

LØSNINGEN

Og nu begynder det at blive positivt! Det viser sig nemlig, at når Bibelens lære om homoseksualitet lyder så urimelig, skyldes det en lang række fejl, som kirken selv har begået i tidens løb. På en lang række områder er evangelikale kristne blevet formet af verden omkring os. Hvis vi retter op på misforståelserne, bliver det, som Jesus siger om sex, mere meningsfyldt og kommer igen til at lyde som et liv i overflod. Og det vil være en god nyhed for os alle.

Det er det, jeg vil prøve i resten af bogen her: At sætte fokus på vores fejl, så det hele igen kan begynde at give mening. Hvis vi gør det, er det en hjælp for mennesker som Peter og Jane, men det vil også være en hjælp for hele kirken. For de fejlagtige opfattelser har ikke kun gjort skade på mennesker, der er seksuelt orienteret mod deres eget køn, men har lammet os alle. Vi har alle behov for at angre, at vi uden at ville det har fået livet med Jesus til at lyde som en dårlig handel i stedet for at fortælle, at det er den bedst tænkelige måde, noget menneske kan leve – for det er det!

2 GIVER DET MENING FOR MIG?

ET PERSONLIGT VIDNESBYRD

Inden vi vender os til kirkens fejltagelser, er jeg nødt til at komme med en personlig bekendelse. Jeg skriver bogen som en konservativ kristen, der er seksuelt orienteret mod mit eget køn. Lige siden jeg kom i puberteten, har mine seksuelle følelser været fokuseret på forskellige personer af mit eget køn. Det, som jeg troede måske bare var en fase i teenageårene (jeg havde jo læst *Gensyn med Brideshead*)¹, er aldrig gået væk, og også nu, hvor jeg er sidst i 30'erne, kan jeg stadig udelukkende føle seksuel tiltrækning til mennesker af mit eget køn, selv om jeg har gjort mig mange anstrengelser og bedt mange bønner om at blive forvandlet.

Så problemet, om det giver mening, er mit eget problem. Det er ikke bare noget, som "nogle af mine venner" møder et eller andet sted derude (selv om jeg har mange venner, der møder netop det problem) – det er en udfordring, jeg lever med hver eneste dag i mit liv. Og jeg kan roligt sige, at det er noget af et problem for en konservativ kristen. Jeg tror på, at Bibelen er Guds inspirerede ord (som derfor er autoritativt og ufejlbarligt) – det ord, som han har talt til sit folk, som han både har skabt og forløst. På Bibelens sider fortæller min kærlige Gud og Far mig alt, hvad jeg har brug for at vide om alt, der betyder noget for ham (2 Tim

3,16-17). Og det fremgår tydeligt af Bibelen, at homoseksuel praksis er forkert efter hans mening – bare tænk på den lange remse af skriftsteder i det foregående kapitel. Det er jeg helt overbevist om på trods af, at jeg selv er orienteret mod mit eget køn, og på trods af, at der er nogen, der siger, at Gud aldrig har sagt sådan, eller at han for nylig er kommet på andre tanker. Men det er faktisk ikke de førnævnte berømte skriftsteder, jeg selv synes er mest overbevisende. Jeg er enig med min gode ven Wes Hill (der også er kristen og seksuelt orienteret mod sit eget køn), når han skriver:

Til syvende og sidst er det ikke enkeltstående skriftsteder eller den samlede vægt af kirkens traditionelle holdning imod homoseksuel praksis, der holder mig på rette vej. I stedet tror jeg, det er disse tekster og traditioner og læresætninger, *sådan som jeg ser dem inde fra den store fortælling om, hvad Gud har gjort i Jesus Kristus*. Det er hele det perspektiv på livet og verden, der udspringer af den fortælling, sådan som den endegyldigt kommer til udtryk i Skriften. Bibelens og kirkens nej til homoseksualitet giver mening – det har den der klang af sandhed, som teologen J.B. Phillips en gang sagde om Det Nye Testamente – som en puslespilsbrik, der langt om længe falder på plads det rigtige sted, når man betragter den ene brik i sammenhæng med hele den kristne fortælling. Jeg afholder mig fra en homoseksuel livsførelse på grund af kraften i den fortælling, jeg møder i Skriften.²

Hvis du gerne vil se skriftstederne og læresætningerne i deres større sammenhæng, kan du læse mit korte Apendiks 1 om netop det emne bag i bogen. Jo mere jeg har gravet i dybden for at udfolde hele Bibelens fortælling og

udforsket hele forløbet op gennem kirkehistorien, jo mere grundfæstet er jeg blevet i min overbevisning om, at sex hører til i ægteskabet mellem en mand og en kvinde. Når jeg har læst nogle af de nutidige revisionistiske skribenter, er jeg kun blevet styrket i den overbevisning; hver gang indtager jeg en åndelig "forsvarsposition", beredt på, at en ny bibelfortolkning sender mig til tælling, men der sker altid det modsatte (læs Appendiks 2 på side 160 for at se, hvorfor jeg ikke synes, det er overbevisende).

Men parallelt med, at jeg blevet mere og mere overbevist om Bibelens ord på dette område, har jeg hver eneste dag i mit voksenliv instinktivt følt mig tiltrukket af en ganske bestemt type smukke mænd. Jeg har aldrig været i seng med nogen af dem, men det hjælper mig ikke, når Jesus i Bjergprædikenen fordømmer seksuelle fantasier (Matt 5,27-28). Det kan godt være, at jeg rent konkret ikke har haft sex med nogen mand, men jeg har i årenes løb forestillet mig det med mange forskellige mænd. Der er tilsyneladende et bundløst dyb mellem det, som jeg mener rent intellektuelt, og det, som jeg instinktivt føler og tænker i min dagligdag.

ET MILJØ I FORANDRINGER

Det var svært nok at håndtere tilbage i 1990'erne, da jeg skulle finde mig selv i forhold til min seksualitet. Den følelse af skyld og usikkerhed, som min seksualitet ofte har medført, plagede mig i årevis, så det hele nogle gange var lige ved at køre af sporet. Nogle gange, når jeg kæmpede med det i ensomhed, overvejede jeg, om det overhovedet gav mening at stræbe efter at leve i lyset af Bibelens lære. Jeg fortalte ingen, at jeg var seksuelt orienteret mod mit eget køn, før jeg var sidst i 20'erne.

Men det, der hjalp mig dengang, var, at det helt klart var forbudt område for en konservativ kristen som mig at

tage en homoseksuel livsstil til mig. Selv om der var en ansat på mit kristne college, der faktisk udgav en bog, der gav udtryk for en ny og mere liberal holdning, var han stort set en enlig svale på det tidspunkt. Der var ingen i det kristne studenterarbejde på universitetet eller i min anglikanske menighed i Durham, der offentligt støttede hans holdninger. Mine kristne venner var enige om at afvise det, han skrev. De parametre, jeg skulle leve op til, var krystalklare: cølibat og en daglig kamp for at undgå enhver form for seksuel umoral i både tanke og handling (Ef 5,3). Budskabet "Bare sig nej!" havde ikke nået sidste salgsdag endnu – der var stadig en vis kraft i det. Og selv om jeg syntes, at konsekvenserne af den meget klare holdning var hård, så var det en stor hjælp, at der ikke var nogen slinger i valsen. Det gav mening til det valg, jeg havde truffet.

Som vi allerede har været inde på, er det meget anderledes i dag. Det ses tydeligst i verden uden for den kristne kirke, hvor homokulturen på knap 20 år har bevæget sig fra at være en ubetydelig minoritet til at få større og større indflydelse på det almindelige offentlige liv. Men samme tendens spores også i evangelikale kristne sammenhænge – det går bare lidt langsommere. Vi er, som den amerikanske teolog Russel Moore har sagt, "den seksuelle revolutions bumletog".³ Selv i vores egne kredse har den enlige røst fra min studietid fået følgeskab af flere og flere revisionistiske stemmer fra den evangelikale side. Nu er der evangelikale ledere som Steve Chalke og Rob Bell, der taler positivt om trofaste og stabile seksuelle forhold mellem mennesker af samme køn. Nogle af dem ville sige, at jeg kunne "gifte mig" med min drømmefyr i deres kirke. Og alligevel blive biskop. Der er altså en del, der mener, at jeg nu kan få det hele! Deres budskab er blevet det stik modsatte: "Bare sig ja!"